

Arrest

nr. 166 247 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 december 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt op 18 juli 2002 als minderjarige samen met zijn ouders België binnen, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 1 augustus 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 30 oktober 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker. Bij arrest nr. 148.490 van 31 augustus 2005 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 18 december 2003 en op 11 oktober 2005 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 16 november 2006 wordt de onmogelijkheid om deze aanvragen te behandelen vastgesteld.

1.3. Op 3 april 2007 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 17 juli 2008 wordt de verzoeker gemachtigd tot een verblijf van één jaar. Op 15 oktober 2009 wordt de verzoeker toegelaten tot een onbepakt verblijf (B-kaart).

1.4. Op 12 november 2012 wordt de verzoeker ambtshalve geschrapt.

1.5. Op 8 januari 2014 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 18 juni 2014 vraagt de verzoeker om opnieuw in het bezit te worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR). Op 8 september 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister de verzoeker niet terug in het bezit te stellen van een BIVR. Bij arrest nr. 140 818 van 12 maart 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 28 december 2015 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.8. Op 28 december 2015 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een poging tot oplichting. Feit waarvoor hij op 25.11.2015 door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar – onmiddellijke aanhouding veroordeeld werd.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bereiging bij nacht, door twee of meer personen, als dader of mededader. Feit waarvoor hij op 18.12.2013 door de Hof van Beroep van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel 5 jaar voor wat 15 maanden overschrijdt, veroordeeld werd.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bereiging. Feit waarvoor hij op 06.09.2010 door de Correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar (uitstel 5 jaar voor 6 maanden veroordeeld werd).

Betrokkene heeft een partner en familieleden in België die recht op verblijf hebben. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins-en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins-en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan poging tot oplichting. Feit waarvoor hij op 25.11.2015 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 1 jaar+ onmiddellijke aanhouding: hij heeft zich schuldig gemaakt aan een diefstal met geweld of bereiging, bij nacht, door twee of meer personen, als dader of mededader. Feiten waarvoor hij 18.12.2015 door het Hof van Beroep van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel 5 jaar voor wat 15 maanden overschrijdt, werd veroordeeld: hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feit waarvoor hij op 06.09.2010 door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar (uitstel 5 jaar voor 6 maanden). Gezien zijn gedrag bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die haar wetten systematisch overschrijden. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Het CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Angola geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

*Betrokkene heeft op 03.04.2007 (samen met zijn familie) een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend. Hij heeft een B-kaart gekregen die op 30.11.2012 gesupprimeerd werd. Hij werd dan op 12.11.2012 van ambstege afgevoerd. Betrokkene heeft op 18.06.2014 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een bewijs in het vreemdelingenregister 'onbeperkt'. Na grondig onderzoek van zijn dossier is de bevoegde dienst tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg geven aan zijn verzoek. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

2.2. Ter terechtzitting van 7 maart 2016 legt de raadsman van de verzoeker een aantal stukken neer, met name een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 28 december 2015, een schrijven van 8 januari 2016 van de arts die als deskundige werd aangesteld in het kader van de gerechtelijke medische expertise, een vonnis van de correctionele rechtbank van eerste aanleg te Gent van 30 september 2015, een medisch attest van dokter D. D. van 3 maart 2016, een schrijven van de verzoeker van 29 februari 2016 en twee schrijvens van de vader en de moeder van de verzoeker van 1 maart 2016.

De Raad wijst erop dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien de ter zitting neergelegde documenten geen reglementair voorziene procedurestukken zijn en gelet op de rechten van de verdediging, dienen deze uit de debatten te worden geweerd (cf. RvS 20 december 2001, nr. 102.154 en RvS 16 mei 2006, nr. 158.863). Hierbij kan worden opgemerkt dat de meeste stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissing.

De voormelde stukken worden ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het vertrouwensbeginsel, van het "objectiviteitsprincipe", van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"1.DOORDAT DVZ stelt in de REDEN VAN DE BESLISSING :
dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, en verwijst naar drie gerechtelijke beslissingen daterend van 2010,2013 en 2015 (twee van Brussel – Correctionele Rechtbank en Hof van Beroep en één van de Correctionele Rechtbank van Gent) ;*

TERWIJL :

Verzoeker haalt aan dat hij voor de feiten van 2015 (die betwist worden) per verstek veroordeeld werd en dat door de tijdige ingediende verzetsakte de feiten opnieuw ter souveraine appreciatie van de feitenrechter zullen voorgelegd worden ;

De datum is nog niet gekend (de nodige documenten hierover volgen) ;

Dat het onmenselijk zou zijn en ingaan tegen de rechten van verdediging en recht op een eerlijk proces van verzoeker zowel terug te sturen (zowel volgens de bijlage BGV BIJLAGE 13) als hem het langste INREISVERBOD - BIJLAGE 13 SEXIES - voor 8 jaar op te leggen — dit zou betekenen dat verzoeker geenszins op de volgende zitting van de Correctionele Rechtbank te Brussel aanwezig zou kunnen zijn teneinde er zowel zijn argumenten voor te leggen als zich te verdedigen ;

Dat hij ook hierdoor zijn plan om een betere sociale begeleiding en om een therapie behandeling te kunnen volgen om beter afstand te nemen van slechte vrienden ter gelegenheid van samenlevingsgebeurtenissen - evenementen welke hem fataal kunnen zijn zoals bij zijn veroordeling in 2010 en in 2013 ;

Dat het disproportioneel zou zijn verzoeker naar zijn herkomstland Angola terug te sturen, gezien er aldaar afwezigheid van familie is, dat verzoeker er zonder familiale- en partnersteun en ondersteuning van sociale en psychologische diensten zou moeten verblijven ;

Dat zijn ouders in België verblijfsrecht hebben ; zijn partner is Belgische ;

Dat dit INREISVERBOD van 8 jaar, samen afgeleverd werd met het Bevel om het grondgebied te verlaten, bij het verlaten van de gevangenis te Brugge, zijnde op 28.12.2015 om 18h00 dat hij minstens de tijd moet worden gegund om zich voor te bereiden op een verdediging en de nodige tijd om zijn gegevens hierover te kunnen verzamelen ;

Dat verzoeker recht heeft op een termijn van 30 dagen, na kennisname of een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gezien hij volgens bijgaand attest van de gevangenis vrijgelaten werd op 28.12.2015 niet om 18h00 doch wel om 17h00 ;

Dat de termijn van 15 dagen in zijn geval dus niet van toepassing (hij was vastgehouden tot 17h00 op 28.12.2015). Bij de ontvangst van het INREISVERBOD voor 8 jaar met de BIJLAGE 13 SEXIES en het Bevel het grondgebied te verlaten BIJLAGE 13 op 28.12.2015 om 18h00 was hij sedert één uur niet meer vastgehouden ;

Dat conform het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging, men moeilijk inziet hoe verzoeker zijn rechten zou kunnen laten gelden - in het kader van hangende aanvragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in behandeling zijnde verzoekschriften bij de RAAD voor Vreemdelingenbetwistingen - indien hij het land moest uitgezet worden ;

Dat zou dan ook een schending van het artikel 6 (recht op eerlijk proces) en niet conform de menselijke waardigheid en het respect van het privé-en familiaal leven (art. 8 EVRM) kunnen uitmaken.

Dat verzoeker zeker zijn recht op een eerlijk proces niet zou kunnen uitoefenen, noch zijn recht van verdediging moest hij het land uitgezet worden, met inreisverbod van 8 jaar, in het geval van de behandeling van het verzet tegen een verstekvonnis ;

Gezien het een gerechtelijk dossier betreft zou dit zeker een schending van artikel 6 van het E.V.R.M uitmaken ;

Besluit :

Dat bij een eventuele uitvoering van de BIJLAGE 13 SEXIES - INREISVERBOD voor 8 jaar - men enkel zou kunnen besluiten dat geenszins rekening werd gehouden met de artikelen 3, 6 en 8 van het E.V.R.M die dus door de Dienst Vreemdelingenzaken geschonden zouden zijn ;

2.DOORDAT DVZ stelt eveneens in de REDEN VAN DE BESLISSING :

Dat verzoeker veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Gent in 2010 en door het Hof van Beroep te Brussel in 2013 ;

TERWIJL verzoeker :

Dat hij in beide dossiers meegesleept werd door slechte makkers en uiteindelijk zijn levenswijze effectief wil veranderen en daarvan het bewijsmateriaal wil leveren van het volgen van de nodige therapie en een degelijke sociale begeleiding ;

Dat indien hij een drankprobleem heeft hij daarvoor de nodige hulp zal aanvragen en de adviezen die hij hierover ontvangt zal opvolgen ;

Verder wordt verwezen naar de rubriek hiervoor, namelijk :

Aangaande de ontvankelijkheid van het beroep - b.Belang ;

3.DOORDAT DVZ verwijst herhaaldelijk in de REDEN VAN DE BESLISSING

dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan poging tot oplichting.

DVZ stelt zelf : Feit waarvoor hij op 25.11.2015 door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar + onmiddellijke aanhouding veroordeeld werd.

TERWIJL verzoeker stelt :

Dat dit een verstekveroordeling is, verzet werd tijdig ingediend, wat maakt dat deze rechtzaak later opnieuw behandeld wordt voor dezelfde rechtbank ;

Het is bijgevolg onwaarschijnlijk dat het uitvaardigen van een INREISVERBOD voor 8 jaar voornamelijk en recentelijk blijkt ingegeven te zijn door dit (voorlopig) vonnis, want bij verstek gewezen !

dat geenszins in de motivering van DVZ aangehaald wordt dat het een verstekvonnis is, bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris een onvolledig gemotiveerde beslissing genomen, zonder rekening te houden met alle elementen welke een positieve invloed kunnen hebben en dus een betere humanere beslissing uit te vaardigen ;

Verder wordt verwezen naar de motivering in het punt 1.DOORDAT.....TERWIJL.....hiervoor aangehaald ;

4.DOORDAT DVZ stelt in de REDEN VAN DE BESLISSING :

Dat betrokkene een partner en familieleden heeft in België die recht op verblijf hebben :

«

« Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan poging tot oplichting. Feit waarvoor hij op 25.11.2015 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar + onmiddellijke aanhouding.

Het INREISVERBOD vermeldt dan in de reden van de beslissing nog

-feiten waarvoor hij door het Hof van Beroep van Brussel op 18.12.2013 veroordeeld werd ;

-feiten waarvoor hij door de Correctionele Rechtbank van Gent op 06.09.2010 veroordeeld werd ;

« Gezien zijn gedrag bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de « openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die haar wetten systematisch overschrijden. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg supérieur aan de « privébelangen die hij kan doen gelden. »

TERWIJL verzoeker stelt :

Zoals reeds hiervoor aangehaald is het vonnis niet definitief. Er volgt een verstekvonnis, het verzet werd tijdig ingediend. Verdere info hierover volgen.

Wanneer DVZ het heeft over « De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. »

Daarop antwoordt verzoeker :

Voor bepaalde gepleegde feiten werd hij veroordeeld op 06.09.2010 (Correctionele Rechtbank van Gent) en op 18.12.2013 (Hof van Beroep te Brussel)

Dit is de taak van de gerechtelijke politie en het gerecht.

Voor de feiten niet definitief behandeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel op 25.11.2015 volgt een verzet op het verstekvonnis : hierdoor is het noodzakelijk dat verzoeker M. R. L. (...) in België blijft teneinde zijn belangen in dit dossier verder te kunnen behartigen, zoniet kan dit een schending van artikel 6 van het E. V.RM betekenen ;

Het voorkomen van strafbare feiten, is ook hoofdzaak van de politiediensten hier in België : deze taak wordt uitgevoerd niet in Angola doch hier in België ;

5.DOORDAT DVZ stelt in de laatste paragraaf van de REDEN VAN DE BESLISSING :

« Betrokkene heeft op 03.04.2007 (samen met zijn familie) een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend. Hij heeft een B- kaart gekregen die op 30.11.2012 gesupprimeerd werd. Hij werd dan op 12.11.2012 van ambtswege afgevoerd. Betrokkene heeft op 18.06.2014 gevraagd om terug in bezit te worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister 'onbeperkt'.

Na grondig onderzoek van zijn dossier is de bevoegde dienst tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare « orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare « orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

TERWIJL verzoeker stelt :

Wat het BGV betreft van 08 januari 2014 : volgens door verzoeker gegeven informatie zou de datum van kennisgeving niet vermeld staan op bladzijde 2 van dit bevel ;

Dat, indien dit zo is, het probleem is te weten wanneer de beroepstermijn tegen dit BGV begint te lopen?

Anderzijds diende verzoeker het grondgebied van België nog niet te verlaten, aangezien hij nog beschikte over een duplicaat van een identiteitskaart (certificaat van inschrijving in het vreemdelingenregister) geldig tot 8 december 2014 ;

Dat dit document aan verzoeker afgeleverd werd door de Gemeente Schaarbeek, mogelijks ter vervanging van een verloren of gestolen identiteitsbewijs (het vermeldt : « duplicata 00 ») ;

Hieruit kan men afleiden dat verzoeker wel gevolg gegeven heeft aan het BGV vermits dit vermeldde : « tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven »

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft geen enkel détail over het « grondig onderzoek » van zijn dossier. Uit welke elementen blijkt precies dat geen gunstig gevolg kon gegeven worden aan zijn verzoek ? Het is een stilzwijgen op dit punt.

DVZ spreekt van «in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel »

Dat precies om die beide belangen te behartigen : de immigratiecontrole en de openbare orde is het wenselijk en noodzakelijk dat verzoeker hier in België verblijft, om onder andere zijn verder gedrag en therapie te kunnen opvolgen en controleren door bevoegde diensten, die immigratiecontrole en die openbare orde kan niet uitgeoefend worden vanuit België naar Angola toe !

-noch met het artikel 8 van het E.V.R.M. : dat het respect van het familiaal en gezinsleven waarborgt : bij eventuele uitvoering van een BGV zouden zowel de sociale als familiale banden langs alle kanten afgesneden worden ;

-noch met artikel 3 van het E.V.R.M. : een mensonwaardige behandeling voor verzoeker en met de ([negatieve neveneffecten voor zijn partner en familie ;

Dat indien verzoeker het land zou moeten verlaten, dit een splitsing zou teweegbrengen in de familiekeren te (...);

Dat conform artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dit zou ingaan tegen het fundamenteel respect van het privé- en familiaal leven ;

Besluit :

Er is bijgevolg schending van het vertrouwensbeginsel en de algemene zorgvuldigheidsnorm, gebrek aan motivering, en schending van de artikelen 3, 6 en 8 van het E.V.R.M. :

-dat gezien de houding van DVZ werd bij verzoeker en zijn PARTNER, een rechtmatig vertrouwen gewekt alsdat hun verblijf zou worden toegestaan ;

-dat door een INREISVERBOD van 8 jaar op te leggen, in de omstandigheden waarin verzoeker een ernstige 5 - 6 jaar lange partnerrelatie heeft en nu goed omgaat met zijn ouders en familie in België maakt dat de beslissing zeker disproportioneel is ;

-dat geen afweging gemaakt werd door DVZ van de zeer ernstige negatieve en destructieve gevolgen zowel voor verzoeker als zijn partner en familieleden bij een afwezigheid van 8 jaar en de eventuele positieve effecten van een 8 jaar INREISVERBOD ;
-dat gezien het voornemen van verzoeker van een sociale begeleiding en een gepaste therapie te willen volgen, is het duidelijk dat dergelijke projecten nooit zullen uitgevoerd worden in Angola, in geval van uitwijzing of terugkeer en er 8 jaren alleen te moeten vertoeven zonder familiale steun noch achterban ;
-het eventueel schuldig hulpverzuim dat later ten laste van verzoeker zou kunnen gelegd worden, in geval van noodhulp van zijn ouders hier in België;

Door verzoeker uit te wijzen met INREISVERBOD van 8 jaar schept men een nieuwe wanorde in zijn persoon, zijn partner en zijn familie ;

Het gevaar wijkt indien hij hier in België aangepaste therapie en controle krijgt : de administratieve politiediensten (federaal zowel als lokaal) en de diverse sociale diensten moeten hier niet enkel hulp bieden, doch ook controle uitoefenen ...dit kan niet gebeuren in Angola, en dit om het ernstig en actueel gevaar, indien het nog bestaat, zoveel mogelijk en liefst volledig uit te schakelen ;

Dat de stevige partnerrelatie van verzoeker hierin een enorme positieve rol speelt ;

-het INREISVERBOD voor 8 jaar BIJLAGE 13 SEXIES is bijgevolg zeer onvolledig gemotiveerd, het steunt voornamelijk op een veroordeling bij verstek dd. 25.11.2015 van de Correctionele Rechtbank van Brussel, er werd ook geenszins een belangenafweging gemaakt tussen de positieve en negatieve effecten bij eventuele uitvoering van dit INREISVERBOD voor 8 jaar ;

-en er werd geenszins rekening gehouden met de neven effecten van deze beslissing ten aanzien van zowel de partner als de familie in België verblijvend ;

Er is dus schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en dus een beoordelingsfout plus schending van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens ;”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enig middel voert verzoeker een schending aan van het vertrouwensbeginsel, het objectiviteitsprincipe, de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Er zou bovendien sprake zijn van een beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt dat hij voor de feiten die hebben plaatsgevonden in 2015 bij verstekvonnis werd veroordeeld en hij tijdig verzet heeft aangetekend. Het uitvaardigen van het inreisverbod voor 8 jaar zou voornamelijk zijn ingegeven door het laatste “(voorlopig) vonnis”. Door het inreisverbod zou hij niet op de zitting van de correctionele rechtbank aanwezig kunnen zijn. Artikel 6 EVRM en zijn rechten van verdediging zouden zijn geschonden. Hij stelt bovendien te zijn meegesleept door slechte vrienden en zijn levenswijze te willen veranderen. Verzoeker zal door de uitvoering van de bestreden beslissing gescheiden worden van zijn kerngezin, wat een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Hij betoogt tot slot dat de vorige bevelen werden afgeleverd terwijl hij nog over een verblijfsrecht beschikte.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker er maar al te goed op de hoogte is dat hij geen verblijfsrecht meer geniet in België. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 november 2012 ambtshalve werd geschrapt, waarna hij op 18 juni 2014 verzocht om terug in het bezit te worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Op 8 september 2014 werd evenwel de beslissing genomen waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan dit verzoek. Hiertegen stelde hij, d.d. 10 oktober 2014, een beroep in tot nietigverklaring bij de Raad, die dat beroep bij arrest nummer 140.818 van 12 maart 2015 verwierp.

Eenvoudige inzage in het administratief dossier toont aan dat hij op 8 januari 2014, dag waarop hij in vrijheid werd gesteld uit de gevangenis van Sint-Gillis, onder een bijlage 13 werd bevolen het grondgebied uiterlijk op 15 januari 2014 te verlaten. Het is het “beheer der gevangenis” die hem in kennis stelde van dat bevel, waarna verzoeker het ondertekende. In de beslissing van 8 september 2014 werd verzoeker er andermaal op gewezen dat hij gevolg diende te geven aan het bevel dat hem op 8 januari 2014 ter kennis werd gebracht en werd overhandigd.

Verzoeker tracht andermaal voor te houden als zou hij geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, omdat hij nog beschikte over een duplicaat van een identiteitskaart geldig tot en met 8 december 2014, terwijl zoals hierboven uiteengezet hij niet ernstig kan voorhouden als zou

hij er daadwerkelijk van overtuigd zijn geweest dat hij op dat moment nog houder was van een verblijfskaart in België.

Waar verzoeker overigens nog stelt dat verwerende partij geen details geeft aangaande de elementen die hebben geleid tot de beslissing van 8 september 2014 dient te worden opgemerkt dat die kritiek onontvankelijk is, daar die beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en het niet de thans bestreden beslissing uitmaakt.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij op 25 november 2015 bij verstekvonnis werd veroordeeld en dat die veroordeling het voornaamste motief zou zijn waarop de bestreden beslissing gesteund is. Terwijl de bestreden beslissing gesteund is op artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“(…)”

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de drie strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker opliep in de periode 2010-2015 en de feiten waarvoor hij veroordeeld werd. Verzoeker die enkel ingaat op zijn laatste veroordeling bij verstek, slaagt er niet in aan te tonen als zou onterecht zijn besloten dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Er wordt immers duidelijk in de bestreden beslissing uiteengezet waarom verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Er wordt gemotiveerd dat gelet op verzoekers gedrag in het verleden er een ernstig en actueel gevaar is voor een nieuwe schending van de openbare orde. Er wordt aangegeven dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die haar wetten systematisch overschrijden. De openbare orde dient te worden beschermd en de verwijdering van verzoeker uit het Rijk vormt hiertoe de gepaste maatregel.

Verzoeker slaagt er geenszins in het motief dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid te weerleggen. Hij levert zoals reeds opgemerkt immers enkel kritiek op zijn laatste veroordeling bij verstek en beperkt zich te poneren dat hij werd meegesleept door slechts makkers en hij zijn levenswijze wil veranderen. Terwijl verzoeker voorafgaandelijk aan het verstekvonnis van 25.11.2015 reeds twee maal werd veroordeeld voor feiten die hij niet betwist. Het loutere feit dat verzoeker beweert zijn levenswijze te willen veranderen, verhindert de verwerende partij geenszins om, gelet op het feit dat er meer dan één strafrechtelijke veroordeling werd uitgesproken, een gevaar voor de openbare orde te weerhouden, wat overigens geenszins kennelijk onredelijk is.

Het feit dat verzoeker verzet heeft aangetekend tegen het laatste vonnis belet verwerende partij geenszins een ernstige bedreiging voor de openbare orde te weerhouden. De verzetsprocedure die lopende zou zijn tegen de laatste opgelopen strafrechtelijke veroordeling verhindert verwerende partij geenszins een inreisverbod op te leggen voor de duur van acht jaar. Die beroepsprocedure heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat verzoeker van het Belgisch grondgebied zou worden verwijderd, belet hem niet zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235; R.v.St., 25 maart 2004, nr. 129 727).

Uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie (Cass. (2e k.) AR P.01.0687.N, 4 september 2001; <http://www.cass.be> (18 oktober 2001); A.J.T. 2001-02, 577, noot DE GRYSE, B.; Arr.Cass. 2001, afl. 7, 1387; Pas. 2001, afl. 9-10, 1336; RW 2001-02, 781 en <http://www.rw.be> (2 februari 2002), noot VANDEPLAS, A.) blijkt dat een beklagde de mogelijkheid moet hebben zonder daar zelf bij aanwezig te zijn, zich te laten vertegenwoordigen door een advocaat. Bij arrest nr. 148.733 van 29 juni 2015 oordeelde de Raad bovendien dat het recht om zelf ter terechtzitting aanwezig te zijn, niet absoluut is.

Verzoeker kan daarenboven indien hij dit nodig acht steeds een visum aanvragen met het oog op zijn persoonlijke verschijning voor een Belgisch rechtscollege. (RvV 8 juli 2009, nr. 29.646)

De beroepsprocedure die werd opgestart tegen de thans bestreden beslissing heeft evenmin schorsende werking. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker het recht zou worden ontzegd om zijn belangen te laten waarnemen door een raadsman naar keuze en zich ter zitting te laten vertegenwoordigen door zijn advocaat.

Dienaangaande kan nog worden opgemerkt dat artikel 6 van het van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de rechten van de verdediging van toepassing zijn op jurisdictionele zaken en, in administratieve zaken, op tuchtzaken. Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op een gewone

administratieve procedure zoals deze, zodat dat het middel in die mate niet-ontvankelijk is. (R.v.St., arrest nr. 161.802 dd. 11 augustus 2006, Staatsraad Adams, G/A 140.730/XIV-16.486)

Tot slot dient te worden aangegeven dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

De aangevoerde schending van artikel 8 EVRM kan derhalve niet worden weerhouden.

Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden vermeldt uitdrukkelijk dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl de zware strafbare en herhaalde feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt onmiskenbaar tot gevolg hebben dat hi een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker heeft immers door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde geschaad.

Verzoekers beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen, zodat hij er niet in slaagt een schending van artikel 8 EVRM aan te tonen.

Evenmin toont verzoeker aan dat de bestreden beslissing onevenredig of onredelijk zou zijn.

Verwerende partij merkt op dat geheel terecht, en binnen de haar ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod voor de duur van acht jaar diende te worden genomen.

Verwerende partij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het rechtszekerheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Waar verzoeker tot slot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat die bepaling vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verzoeker die zich beperkt te poneren te zullen worden onderworpen worden aan een mensonwaardige behandeling, levert het vooropgestelde bewijs niet en toont geen schending van artikel 3 EVRM aan.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving

van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij het “*objectiviteitsprincipe*” en artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.1.2. Artikel 6 van het EVRM of het erin vervatte vermoeden van onschuld, heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

3.3.1.3. Het middel is, wat deze onderdelen betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij omstandig wordt toegelicht omwille van welke feiten hij reeds veroordeeld werd en welke strafsancties hem ten gevolge van die veroordelingen werden opgelegd. Voorts wordt omstandig gemotiveerd dat de inmenging die de bestreden beslissing in het gezins- en privéleven van de verzoeker vormt, gerechtvaardigd wordt door “*de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten*”, dat een terugkeer naar Angola geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en dat het verzoek van de verzoeker om opnieuw te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister negatief werd beantwoord. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod wordt overwogen dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is, aangezien de verzoeker “*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren*” en omwille van “*het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde*”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat niet wordt betwist dat de verzoeker zich op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan beroepen en dat de bestreden beslissing hierin een inmenging vormt.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM gestelde grenzen is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Te dezen is de bestreden beslissing gebaseerd op de Vreemdelingenwet, wat door de verzoeker niet wordt betwist. De inmenging is dus bij wet voorzien. Deze verblijfsreglementering heeft tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat de taak is van de Staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De inmenging streeft aldus één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na. De volgende vraag die rijst is of de inmenging noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (*cf.* EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, § 52).

In de bestreden beslissing worden de verschillende vaststellingen opgesomd waarom "*er een ernstig en actueel gevaar (bestaat) voor een nieuwe schending van de openbare orde*", met name omdat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot oplichting, waarvoor hij op 25 november 2015 veroordeeld werd tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar en onmiddellijke aanhouding, omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, als dader of mededader, waarvoor hij op 18 december 2013 veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van drie jaar met uitstel van vijf jaar voor wat vijftien maanden overschrijdt, en omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, waarvoor hij op 6 september 2010 veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van vijf jaar voor zes maanden. Op grond van deze vaststellingen, die alle steun vinden in het administratief dossier en die door de verzoeker niet worden betwist, heeft de gemachtigde van de bevoegde

staatssecretaris geoordeeld dat het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Aldus kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen afweging heeft gemaakt van de zeer ernstige negatieve en destructieve gevolgen voor zowel hemzelf als zijn partner en familieleden bij een afwezigheid van acht jaar – gevolgen die hij overigens niet concretiseert – en de eventuele positieve effecten van een inreisverbod van acht jaar.

De verzoeker laat gelden dat hij de feiten van oplichting betwist en dat hij verzet heeft aangetekend tegen het verstekvonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 25 november 2015 waarbij veroordeeld werd tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar en onmiddellijke aanhouding. Hiermee toont de verzoeker evenwel niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaat. Het vermoeden van onschuld belet immers niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388) en dus *a fortiori* met betrekking tot feiten die reeds tot een (niet definitieve) veroordeling bij verstek hebben geleid.

Met betrekking tot de overige veroordelingen komt de verzoeker niet verder dan een poging om zijn daden te vergoelijken, doch ook hiermee maakt hij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaat. Dat hij zou zijn *“meegesleept (...) door slechte makkers”* is immers slechts een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en ook van het (willen) volgen van de nodige therapie en een degelijke sociale begeleiding wordt niet het minste bewijs voorgelegd. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de uitvoering van de bestreden beslissing net een afstand tussen de verzoeker en zijn slechte vrienden met zich brengt. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat het omwille van de immigratiecontrole en de openbare orde wenselijk en noodzakelijk is dat hij hier in België blijft *“om onder andere zijn verder gedrag en therapie te kunnen opvolgen en controleren door bevoegde diensten”*.

Door louter te poneren dat het disproportioneel zou zijn om hem naar zijn herkomstland te sturen, gezien hij aldaar geen familie meer heeft en er zonder familiale- en partnersteun en ondersteuning van sociale en psychologische diensten zou moeten verblijven en gezien zijn ouders in België verblijfsrecht hebben en zijn partner Belgische is, zonder hierbij te wijzen op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders, toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet proportioneel zou zijn met het erdoor nagestreefde doel. Immers, zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de inmenging niet noodzakelijk zou zijn, en dus niet in verhouding zou staan tot het nagestreefde doel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.3.2. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, steunt de bestreden beslissing niet *“voornamelijk”* op de veroordeling door de correctionele rechtbank van Brussel van 25 november 2015, maar evenzeer op de veroordelingen door de correctionele rechtbank van Gent van 6 september 2010 en het hof van beroep van Brussel van 18 december 2013. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van acht jaar.

3.3.3.3. Waar de verzoeker meent dat *“het onmenselijk zou zijn”* hem een inreisverbod voor acht jaar op te leggen daar hij verzet heeft aangetekend tegen zijn veroordeling bij verstek door de correctionele rechtbank van Brussel van 25 november 2015, wordt erop gewezen dat hij niet aantoonde dat hij zich in deze procedure niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door zijn raadsman.

3.3.3.4. Het betoog van de verzoeker dat hij wel degelijk uitvoering heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering en dat hij meent over de nodige verblijfsdocumenten te kunnen beschikken tot 8 december 2014 is *in casu* niet dienstig, nu in de bestreden beslissing geen enkel motief is opgenomen dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, maar gemotiveerd wordt dat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Een motief dat niet gericht is tegen de bestreden beslissing kan niet tot de vernietiging van die beslissing leiden.

3.3.3.5. Waar de verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing “*geen enkel detail over het “grondig onderzoek”*” vermeldt dat aanleiding gaf tot de beslissing van 8 september 2014 waarbij beslist werd om hem niet terug in het bezit te stellen van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, wordt erop gewezen dat de Raad bij arrest nr. 140 818 van 12 maart 2015 het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing heeft verworpen, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is, en de verzoeker geacht kan worden op de hoogte te zijn van deze “*details*”. De verzoeker slaagt er met dit summiere betoog niet in om het motief dat hij “*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven*”, dat er mee toe heeft geleid dat hem een inreisverbod voor een duur van acht jaar werd opgelegd, te ontcrachten of te weerleggen.

3.3.3.6. Waar de verzoeker stelt dat de therapie die hij zich heeft voorgenomen te volgen in Angola niet beschikbaar is, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

3.3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

3.3.4. Voor zover de verzoeker laat gelden dat de houding van de verwerende partij bij hem en zijn partner “*een rechtmatig vertrouwen (heeft) gewekt alsdat hun verblijf zou worden toegestaan*”, wordt er op gewezen dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263) en dat er slechts sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoeker zet *in casu* niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN